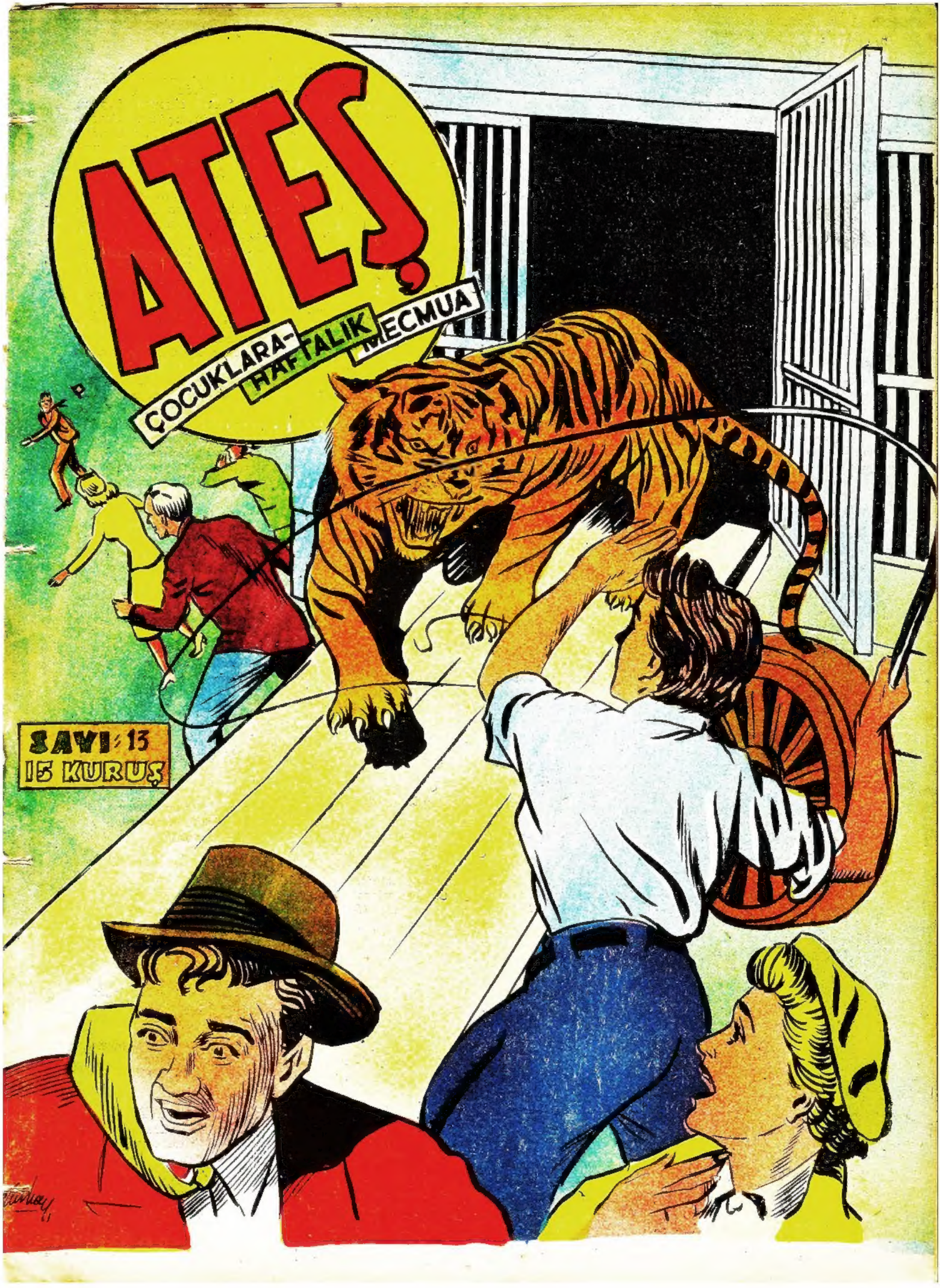
ATEŞ
ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA
SAYI: 13
15 KURUŞ

Londra'ya has, yağmurlu gecelerden biri idi, Taksi, F.B. III üncü sokağın başında durmuş, müşteri bekliyordu.

Direksiyonun üzerine yaslanmış bulunan arabanın sahibi, bu geceki vazifesinin on dakika sonra biteceğini hatırladıkça, gayri ihtiyarî sıcak yatağını düşünüyor ve ellerini oğuşturuyordu.

Tim Berkley, son derece nikbin bir adamdı. Hayatından memnundu. Hele iki sene evvel gazete sattığını ve hattâ kundura boyacılığı yaptığını düşündükçe, şimdiki vaziyetini bir kat daha iyi buluyor, memnun oluyordu.

Bunları düşünürken, oturduğu yere rahatça yerleşti. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve boynundaki atkıyı daha sıkı bağladıktan sonra, hayal kurmağa başladı. Serbest kaldığı zamanlarda en fazla hoşuna giden buydu.

Bu sırada, bir adamın seslenmesi, onu daldığı düşüncelerden ayırıverdi:

— Taksi!

Kalın paltosuna bürünmüş ve şapkasını kaşlarına kadar indirmiş bulunan yabancı, otomobile doğru geliyordu.

Tim, "adamın işi herhalde çok acele olacak" diye düşündü ve otomobilin kapısını açtı. Yabancı hemen içeri atladı. Sonra:

— Garp garına, çabuk! dedi. Beni yedi dakikada oraya yetiştirebilirsen, sana bir lira bahşiş veririm!

Tim, gaz pedalına bastı. Yedi dakikada Garp garına! Bu, başarılır bir iş miydi? Fakat bir defa tecrübe edecekti.

Otomobil, bütün sür'ati ile ileriye atıldı. "Persi Rud"tan yıldırım hızı ile geçti ve aynı hızla yoluna devam ederek, biraz sonra Garp garının önünde bulunan bir arabanın hemen arkasında durdu.

— Evet Sir, bu işi başardık!

Tim, şapkasını çıkardı ve otomobilin kapısını açtı. Yabancı, taksi parasından maada, vaadettiği bir lira bahşişi de verdi ve cadde boyunca yürümeğe başladı.

Tim Berkley, kuşkulandı. Fazla polis romanı okuduğu için değil, fakat adamın, yedi dakikada yetişmek için bir lira bahşiş verdikten sonra gara girmeyip, cadde boyunca yürümesi dikkat nazarını çekmişti.

Lâkin bu, onun umurunda mıydı? Parasını fazlasile almıştı, Ertesi gün de izinliydi. Başkalarının dertleri onu ne alâkadar ederdi? Hayatından memnun, sevdiği havalardan birini ıslıkla çalarak evine yollandı.

Ne tuhaf, düşünceleri mütemadiyen meçhul gece yolcusuna takılıyordu.

Tim'in aklına ansızın bi rşey geldi. Vay canına! Adam otomobile bindiği zaman, elinde hayli büyük bir deri çanta vardı. Halbuki indiğinde, yanında böyle bir şey yoktu. Çanta herhalde arabada kalmış olacaktı.

Berkley, frene bastı ve otomobili durdurduktan sonra, arka kapıyı açıp içeriye baktı. Evet, köşede kahverengi bir çanta duruyordu. Tim, tekrar yerine döndü ve; "Çantanın içindekilerini bir defa gözden geçiririm ve belki adamın adresini bulurum" diye düşündü.

Otomobili garaja bıraktıktan sonra, çanta koltuğunun altında olduğu halde, doğruca odasına gitti. Çantanın kilitli olmamasına sevindi. Hiç olmazsa açma işinden kurtulmuştu.

Tim, çantanın içine bakınca, hayret içinde kaldı. Çantanın içinde her cins burgular, boy boy maymuncuklar ve küçük bir maden eritme makinesi vardı.

Gece yarısı, etrafta bu âletlerle dolaşan bir adamın, herhalde pek temiz işlerle meşgul olmaması lâzımdı.

Berkley, bir sigara yaktı ve yatağına uzandı. Düşünmek istediği zaman, daima böyle hareket ederdi. Geceki hâdiseyi zihninden bir defa daha geçirdi. Evet, bu adam herhalde bir suç işlemiş ve vak'a mahallinden mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmak istemişti.

Tim, gayet geç yatmasına rağmen sabahleyin erkenden kalktı; giyinip evden çıktı ve hemen bir gazete aldı. Belki de gazetede mühim bir hırsızlık vak'asından bahseden bir yazı bulacaktı. Başka zamanlarda onu, gazetenin yalnız spor haberleri alâkadar ederdi. Fakat bu defa, gazetenin her tarafını dikkatle okudu.

Fakat, aradığını ancak öğle nüshasında bulabildi. Baş sahifede büyük puntolarla, şimal bankasından 200 bin lira çalındığı bildiriliyordu. Vak'anın tahkikatını üzerine almış olan Müfettiş Brand, bir iz yakalamış ve bu izin ardından gidiyormuş. Bütün deliller, bu hırsızlığı, bir müddet evvel memlekete gelmiş olan Amerikalı bir kasa soyguncusunun yaptığını gösteriyordu.

Fakat Amerikalı, suçsuz olduğunu ispat edebilecek durumdaydı. Birçok şahidin de tasdik ettiği gibi, kendisi vak'a esnasında Garp garı civarında bulunan bir kahvede oturuyormuş.

* * *

Tahkikat bu şekli alınca, banka, hırsızın yakalanmasına yardım edecek olana 1000 lira mükâfat vereceğini ilân etti.

Tim, bu haberi okuyunca memnuniyetle gülümsedi. Çünkü otomobiline binen yabancı, aranan hırsızdan başka kimse olamazdı. Bin lira!.. Bu para ile neler yapamazdı? Hattâ evlenmesi dahi mümkündü. Berkley bunları düşünürken, gözlerini bir sandalyenin üzerinde duran çantadan ayırmıyordu.

Bu anda, bütün vücudu ile ürperdi. Herhalde hırsız, çantasını kaybettiğini anlamış ve nerede unuttuğunu da hatırlamıştı. Ya haydut, kendisi için tehlikeli olabilecek şahsı ortadan kaldırmak isterse?..

Tim, bu gibi adamları gayet iyi tanırdı. Gerçi Berkley, korkak bir adam değildi. Fakat bin lira, ölmüş bir adamın ne işine yarardı?

Anî bir kararla, sokağa fırladı ve garajdan otomobilini çıkardıktan sonra, yolda bulunan işaret memurlarının düdüklerine ehemmiyet vermeksizin, bütün hızı ile polis mü-

(Devamı 5 inci sayfada)

****

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK DERGİ
Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL 1 — Cilt: 1 — Sayı: 13
17 ARALIK 1952

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZİM ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

****

İhtiyar Malezyalı gülümsiyerek başını sallıyordu. Harvey, arkadaşı Granger'e işaret etti. O da şişeyi aldı ve adamın bardağını doldurdu:

— Haydi, dedi. Bir yudum daha!

İhtiyar, gözleri uykudan yarı kapalı bir halde içti.

— Bir defineden bahsediyordun?

Malezyalı cevap vermeksizin omuzlarını kaldırdı. Granger:

— Bu define? diye ısrar etti.

Meyhanenin loş bir köşesinde oturuyorlardı. Onlara dikkat eden yoktu. Kolları döğmeli bir gemici "ay ışığı" nakaratlı bir şarkı tutturmuş tekrarlayıp duruyordu. Her tarafı kalın bir duman doldurmuştu.

Birdenbire Malezyalı doğruldu ve anlaşılmaz bir şeyler kekeledi:

— Kimse yapamadı.. Planı.. Musibet..

Çenesi göğsünün üstüne düştü.

Granger, koltuğunun altından tutarak:

— Gel, dedi. Seni götüreceğiz!

Harvey de onun gibi yaptı. Malezyalıyı ayağa kaldırdılar. Viski parası önceden ödenmiş olduğundan,

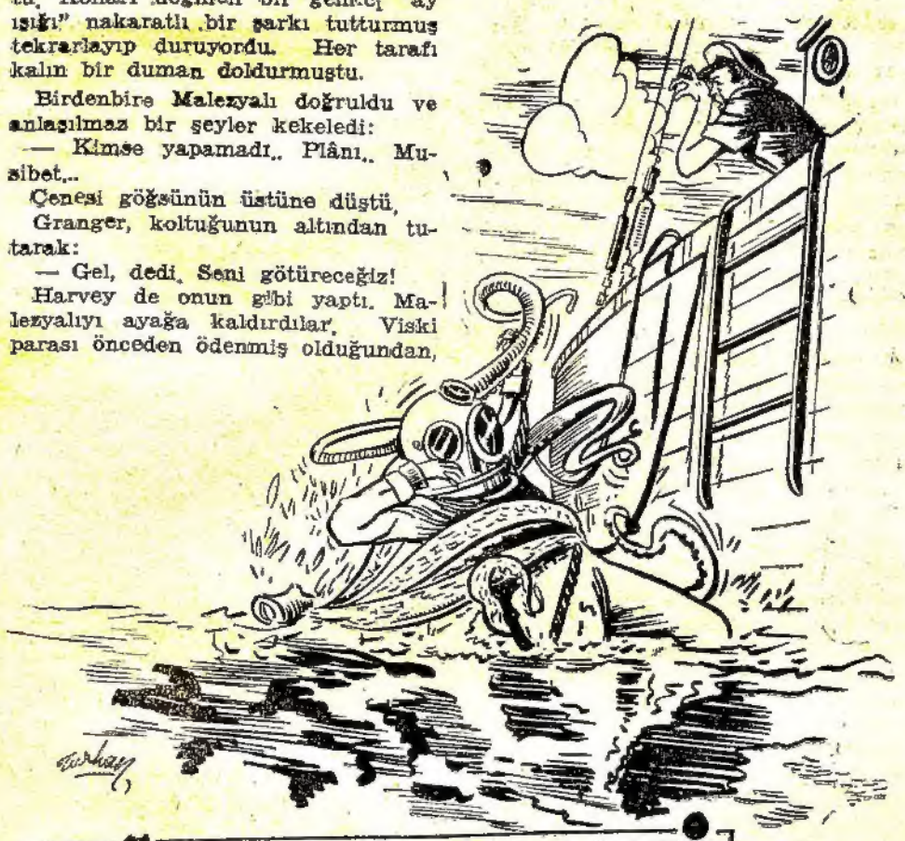

UĞURSUZ GEMİ

Leşi

ÇEVİREN: ALİ AVNİ

kimsenin dikkatini çekmeden çıktılar.

* * *

"Yıldız" ayna gibi dümdüz ve parlak suyun üzerinde kımıldanmadan duruyordu. En hafif bir rüzgâr bile hissedilmiyor, güneş bütün ateşini olanca yakıcılığı ile saçıyordu. Işık huzmeleri denizin derinliklerine kadar öyle kuvvetle iniyordu ki, mercan tepeleri farkedilebiliyordu.

Fakat az sonra koyu bir karanlık başlıyordu. Beş mil ilerde, üstünden fırtınalar eksik olmayan bir ada, göğe doğru yükseliyordu.

Harvey ile Granger, ikisi geminin baş tarafında yalnız duruyorlardı. Harvey:

— İşte nihayet ilk defa biz buraya geldik, dedi.

— Evet, gayet hoş bir şey bu!

— Garip değil mi? Şimdi elimizin içinde demektir. Ama gene de bir şüphem var?

— Şüphe mi?

— Bu mübarek Malezyalının anlattığı uğursuzluk..

Granger:

— Hakikaten sana çok tesir etmiş, diye kahkahayı bastı.

Harvey, kasketini kaldırarak, başını kaşıdı:

— İtiraf edeyim ki biraz.. Hatırlasana! Onu götürdüğümüz zaman sarhoş gibiydi. Adetâ konuşamıyordu. Bize uzun uzun bakmış ve; "Hayır, define uğursuzdur!" demişti.

Granger:

— Ee, sonra?.. diye sözünü kesti. Beni iyi dinle: Ben, Malezyalının boş lâfları yüzünden son dakikada tereddüde düşmek için son kuruşuma kadar bu işe yatırmadım!

Harvey:

— Haklısın şüphesiz ki.. Ama ben kendimi alamıyorum, bu..

Granger dinlemeden omuzlarını kaldırdı ve cüzdanından sararmış bir kâğıt çıkardı. Bu, oldukça kaba, fakat açık bir plândı. Sekiz bacaklı yıldızlarla çevrilmişti.

— Eğer bu vesika doğru ise, tam yerindeyiz. Dokunulmamış altın yükü ile gemi leşinin yattığı yerin üzerindeyiz, dedi. Hem bu kâğıtta doğru olmıyacak bir şey görmüyorum. Çünkü Malezyalıya göre, bu plânın, gemi bir fırtınada battıktan sonra, tek sağ kalan kimse olan Santa Klara'nın kaptanı tarafından çizildiği rivayet edilmektedir.

— Anlamıyorum!..

Granger öfkeyle:

— Neyi? diye sordu.

— Niçin bugüne kadar kimse bu hazineyi elde etme teşebbüsüne geçmedi?

— Fakat plân hep yerlilerin elinde kalmış.. Onların da bu işi başaracak teknik vasıtaları yok. Üstelik bir sürü bâtıl itikatlara inanıyorlar. Altınların burada olduğundan ve bizi beklediğinden eminim. Onu güverteye bir çıkaralım; hayatımızın en güzel anlarını yaşayacağız!

Memnuniyetle, giyineceği dalgıç elbisesine bakmak için döndü. Sonra içine girerek bağırdı:

— Tong! Huan! İş başına!..

Bu çağırış üzerine, güvertede iki Malezyalı göründü. Granger onlara:

— Vakit geldi. Manevraya dikkat edin! diye bağırdı.

Arkadaşının yardımı ile giyinmesini tamamladı. Başlığın camı vidalanırken, Harvey soğuk bir titreme hissetti ve:

— Zannedersem hiç de iyi yapmıyoruz, dedi.

Granger, istihfafla güldü:

— Haydi, sende, bebek! Esasında seninle bu işe giriştiğime beni pişman ettiriyorsun!

Harvey:

— Haklısın, diye cevap verdi. Ben sersemin biriyim!

Granger hiç acele etmiyordu. Çünkü o, tecrübeli bir dalgıçtı. Yavaşça durgun suyun içine kaydı. Bir müddet dibe doğru indiği göründü. Sonra, başlığı üzerine taktığı lâmbanın ışıklı lekesinden başka bir şey farkedilmez oldu. Nihayet o da kayboldu.

Zira gemi leşi elli metre kadar yakınında bulunuyordu. İki Malezyalı muntazaman hava pompalıyorlardı. Harvey, mavi uçurumu tetkike başladı. Dalma yarım saat sürecekti.

Bir kaç dakika sonra, birdenbire ipin şiddetle dört kere vurulduğu duyuldu. Arkasından düzensiz darbeler takip etti.

Harvey, arkadaşını meçhul tehlikeden kurtarmak için ipi heyecanla çekmeğe başladı. Fakat dalgıç, muazzam bir ağırlık kazanmışa benziyordu. İp güçlükle çekiliyordu. Tong ile Huan ağır ağır pompalarlarken, Harvey daha kuvvetle asıldı.

Birdenbire müthiş bir korku çığlığı kopardı. Derinliklerin koynundan çıkan koca bir kütle yükseliyordu. Sular kaynaştı, dalgalandı ve dev gibi bir ahtapot meydana çıktı. Granger'in cansız gövdesini her tarafından sarmıştı.

Aynı anda, bu canavarlardan bir başkası ve bir üçüncüsü geminin bordası yanında gözüktüler. Yukarı uzanan hortumlar, Harvey'i sardığı gibi, bu köpük yığını içine çekip götürdüler.

İşte plândaki sekiz bacaklı yıldızlar bunlara delâlet ediyordu. Gemi leşinin uğursuzluksebebi de bunlardı.

Ertesi günü, "Yıldız" gemisi kıyıdan uzaklaşmış, başıboş dolaşırken, bir sahil muhafaza gemisi tarafından durduruldu. Tong ile Huan faciayı geminin mürettebatına anlatmağa ne kadar çalıştılarsa da, kimse inanmadı. Onların güneş çarpmasına uğradığını zannettiler.

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN
Server Bedi

Hemen hemen ihtiyar polis hafiyesinin karanlık sokaklarda, pis kahvelerde, karakollarda, çamur ve kan içinde geçen ömrüne biraz lezzet ve manâ verdiren adam, bu adamdı..

Cingöz! Cingöz Recai! Serseri!..

Koca serseri!.. Fakat onun ev sahibi imiş gibi tasasız, keyifli, tabiî, her zamanki taşkın neş'esi ve istihzasile Mehmet Rızayı karşılaması, en küçük bir korku alâmeti göstermemek suretile, yalnız ihtiyar zabıta memurunun değil, belki bütün beşerî kuvvetleri hiçe sayması, kudurtucu bir şeydi.

Böyle, gece yarıları, Mehmet Rızanın ev harimine girerek, pervasızca karısı ile dans etmesine, bir yığın sabıkasına ve adalete verilecek sayısız hesaplarına rağmen, kah kahalar atmsınaa nasıl kızılmazdı?

İşte, gene gülüyor! Gene yılankavî kaşlarını kaldırarak, hâlâ bembeyaz dişlerle döşeli büyük ağzını açarak, elleri arkasında, basıyor kahkahayı:

— Üstad, diyor. Allah aşkına, beni görünce her zaman sana gelen şu ahtapot sersemleyişini, şu afallayışı bırak! Bir koltuk, bir sigara ikram et! Misafirim ben yahu!.. Buraya gümüş takımlarını sıyıklamaya gelmedim.. Fakat ne olmuş sana?.. Ellisinden sonra mı azdın?..

Apartmanlar, güzel kadınlar.. Tebrik ederim.. Gayet sevimli, bir bahar kadar taze ve güzel karın var.. Bir şey söyle! Seni çok sıkıyorsam gideyim.. Ben buraya şu son meseleleri konuşmaya geldim. İçeri bırakmazlar diye bir yalan uydurdum; "Polis dördüncü şube tercümanıyım, Rıza beyi bekliyeceğim, kendisi beni çağırtmış!" dedim; salona aldılar. Karın da radyo çalıyordu; hemen ahbap olduk Matbuat Cemiyetinin bahçe eğlencesine gidecekmiş.. Fakat rumba oynamasını bilmediğine üzülüyordu. Ben hemen kendisine bir iki figür öğrettim. Fena mı ettim? Söyle, fena ettimse gideyim!..

Mehmet Rızanın karısı Melâhat, Cingözü dışarı çıkmaktan menetmek istiyormuş gibi, kapı ile onun arasında durarak bağırdı:

— Ay, siz polis tercümanı değil misiniz? Bizi aldattınız mı? Kimsiniz siz?..

Cingöz, başiyle gayet hararetli ve nazik bir selâm vererek kendini şöyle takdim etti:

— Kocanızın yegâne dostu ve yegâne düşmanı olmak şerefini haiz Cingöz Recai!

Genç kadın bu ismi duyunca, biraz evvelki neş'esini tamamile kaybederek iki kolunu da yanın salıvermişti. Vücudu gevşemiş ve omuzları düşmüştü. Kaşları yukarı kalkmış, gözleri büyümüş ve ağzı yarı açılmıştı. Rengi uçtu. Sağ tarafa doğru sendeliyerek, oda kapısının yanında duran kocasının yanına sığındı.

O zaman Mehmet Rıza, karısının ince vücudunu bir kolunun içine alarak, Cingöze ilk sözünü söyledi:

— Görüyorsun ya, dedi. Namuslu bir ev ve namuslu bir kadın üzerinde senin isminin tesiri bu.. Şimdi burada kalmak mı, gitmek mi lâzım geldiğine sen karar ver bakalım..

Melâhat, birer can eriğini andıran yuvarlak ve iri gözlerinin canlı yeşiliyle, hâlâ Cingöze bakıyor, fakat biraz evvel girdiği korkulu rüya âleminden derece derece ve yavaş yavaş çıkıyormuş gibi doğruluyor, gülümsemeğe başlıyordu. Hele kocasının kabasözleri üzerine, yabancının gönlünü almak ister gibi kaşlarını kaldırarak Mehmet Rızayı protesto etmişti.

Cingöz bunu görünce, radyoya doğru ağır ağır yürüdü ve biraz evvel çaldıkları rumba plâğını pikaba koyduktan sonra, Melâhatin önünde eğildi:

— Bir dans kabul eder misiniz? dedi.

Bu hareketi o kadar tabiî ve cazip bir sadelikle yapmıştı ki, Melâhat reddedemedi ve Mehmet Rıza da, bir an evvelki öfkesini tamamile kaybederek, "Deli herif!" diye mırıldandı; bir koltuğa oturdu.

Gayet garip hislerin tesiri altında idi. Cingözün niçin gelmiş olduğunu merak ediyor, son hâdiseler hakkında onun fikirlerini öğrenmek arzusundan kendini kurtaramıyordu.

Fakat karısile onun dansedişini kıskançlıkla karışık bir gıpta ile seyretti. Ne cür'etkâr, ne antika herifti bu Cingöz?.. Aralarında geçen ağır mücadelelere rağmen, her defasında Mehmet Rızanın karşısına kırk yıllık eski bir dost gibi çıkar, samimî ve coşkun bir sevginin bütün tezahürlerile ona bağlı görünürdü.

Karşı cephede bulunmanın tabiî düşmanlık hakları istisna edilirse,

Cingöz, bu dostluk anlarında Mehmet Rızaya karşı hiç bir hürmetsizlik, hiç bir kahbelikte bulunmamıştı. Böyle anlarda Mehmet Rıza, onun tarafından ihanete uğradığını veya herhangi bir tarzda kalbinin kırıldığını hatırlamıyordu.

Dans bittikten sonra Cingöz, Melâhat'a dedi ki:

— Bakınız, epey öğrendiniz. Matbuat Cemiyetinin bahçe eğlencesinde rumba oynamak zevkinden mahrum kalmıyacaksınız.

Genç kadın dudaklarının ucuyla teşekkür ederken, usta hırsız bir sandalye çekti ve Mehmet Rızanın karşısına oturdu:

— Biraz da ciddî konuşalım üstad, dedi.

Hemen bir sigara yaktı. Mehmet Rızanın tütünü epey zamandır bıraktığını biliyordu. Melâhatın, yanı başına koyduğu tablaya teşekkür ettikten sonra sözüne devam etti:

— Bütün bu son meselelerde gösterdiğin harikulâde maharet ve dirayetinden dolayı seni tebrik ederim Rıza.. Evvelâ, bu işe girer girmez, bütün hâdiselerin mihrakını, merkezini derhal keşfettin: Madam Ridvayların evi.. İtiraf ederim ki. bunu nasıl anladığını hâlâ bilemiyorum. Çünkü ben, Arsen Lüpen'in İstanbula geldiğini gazetelerde okuduktan sonradır ki, seni takip etmeğe başladım. Evet, o gündenberi bazan ben, bazan adamlarım senin peşinde geziyorduk. Fakat sen, Lüpenin İstanbula gelişini gazetelerin yazmasından daha evvel öğrenmiş olduğun için, faaliyete daha erken başlamıştın. Ahududu sokağındaki evi nasıl bulduğunu öğrenemedim.

Polis müdürü ile Galatasaray merkezinde duvarcı Yorgo'yu istiçvap edip, sonra otomobille Cinci'deki eve gidişinizi de gazetelerde okudum. O gece ancak Galatasaray merkezinin ikinci katına kadar çıkabildim. Fakat sofa o kadar kalabalıktı ki, sizin içerdeki müzakerenizi dinleyemedim. Gazetelerde o gecenin hikâyesini okuduğum zaman, senin bir iki saat içinde duvara gömülen zavallı Kivelli'nin cesedini ortaya çıkarışına şaştım kaldım. Az daha hayretimden orta parmağımı bir tulumba tatlısı gibi yiyecektim. Aşkolsun üstad! Kaç defa seni bularak, sırf bu muvaffakiyetin için elini öpmek istedim. Bravo! Türk polisinin yüzünü bir kere daha ak ettin. Zaten senin de, zabıtamızın da öteden beri hayranınız olduğumu bilirsin. Bu takdirimde çok samimiyim. Cinci vak'asında bir kere daha bunu ispat ettiniz.

Yalnız, pek muhterem üstadım, o muvaffakiyetten sonra fazla durakladın. Vakıa o zaman bu cinayetle madam Ridvay arasında bir alâka bulunduğuna dair hiç bir emare yoktu; fakat ertesi gece, Ahududu sokağına gelip de Lili'nin şarkısını dinledikten sonra neden durdun? O gece şarkıyı seninle beraber dinledik. Hatırlıyor musun? Evin karşısındaki eski han kapısının önünde bir yoğurtçu duruyordu. O yoğurtçu bendim üstad! Eve çaktırmamak için sen, pazarlık bahanesile bana yaklaştın ve ilk önce eve

KUR'AMIZA KATILACAK OKUYUCULARIMIZA

İlk on sayımızda okuyucularımız arasında yayınladığımız "yanlış bulma" müsabakamıza iştirak edeceklere bir ay müddet veriyoruz. Bu bir ay içinde, yani 15 Ocak 1952 tarihine kadar bu 10 yanlış bulup müsabakamıza katılan okuyucular arasında kur'a çekilecek ve azananlar isimlerile ilân edilecektir.. Okuyucularımıza başarı ve iyi şanslar dileriz.

MÜLÂKAT

(Baştarafı 2 nci sayfada)

düriyetine gitti. Hemen içeri alınan Tim, bütün bildiklerini anlattı ve otomobilinde bulduğu deri çantayı gösterdi.

Müfettiş Brand, telefonla bazı emirler verdi ve bunun üzerine Tim'in elini sıktı:

— Mister Berkley, bize büyük bir hizmette bulundunuz. Bir vak'anın bu kadar çabuk halledildiğini görmemiştim. Hırsızı yakaladığımız anda, mükâfatınızı vereceğiz. Yalnız size şunu söyliyeyim ki, haydut Al Ronden, serbest kaldığı müddetçe tehlikede bulunuyorsunuz. Himayemize ihtiyacınız olursa, hemen bildirebilirsiniz.

— Teşekkür ederim Bay Müfettiş, dikkatli olacağım.

Dedikten sonra polis müdüriyetini terketti. Bir halk kahramanı olmak ne güzel şeymiş meğer.. Tim'in kalbi sevinçle atıyordu.

Bu anda kopan müthiş bir gürültü, Berkley'i daldığı düşüneclerden uyandırdı. Tim arkasına baktı. Bir kaç otomobil, son sür'atle arabasına doğru geliyordu. Zavallı adamın aklına gelen ilk şey, haydut Al Ronden oldu. Acaba işin farkına varmış ve çetesile birlikte peşine mi düşmüştü?

Berkley, korkunun tesirile, gaz pedalına daha sert bastı. Fakat hayret! Otomobil sanki asfaltın üzerine yapışmış gibi, ilerlemiyordu. Arkasından gelen otomobiller, gittikçe yaklaşıyordu.

Tim Berkley, kendini kurtaramıyacağını anladı. Son bir ümitle klâksona basmağa başladı. Belki bu suretle polislerin dikkat nazarını celbeder ve haydudun elinden sıyrılmağa muvaffak olurdu.

Bu anda kulağının dibinde kalın bir ses işitti:

— Başka zaman olsaydı, sükûneti ihlâl ettiğiniz için on şiling alırdım, Tim!

Berkley, yerinden fırladı. Bu da ne demek oluyordu?

— Ben şimdi Al Ronden'den..

Berkley, cümlesini tamamlıyamadı. Etrafına bakınınca, şehrin üzerine inmiş bulunan sisin arasında, yaşlı bir polis memurunun arabasının yanında durup, uyuduğu esnada klâkson düğmesinin üzerine kaymış olan elini çektiğini farketti.

Tim, kendini hemen topladı ve:

— Teşekkür ederim Bob, bilmiyerek yapmışım!

Dedikten sonra, saatine baktı. Eve dönme zamanı çoktan gelmişti. Vaziyetinden memnun, tebessüm ederek garajın yolunu tuttu. Al Ronden yerine, sadece Bob'la karşılaştığına seviniyordu. Bin liraya gelince, biraz daha bekliyebilirdi. Kendisi nasıl olsa nikbin bir adamdı.

---

arkanı döndün. Ben gülüyor ve deli kızı göstererek: "Amma da bağırıyor ha.. Bende o kadar ses olsa, günde bir kaç teneke fazla satardım!" diyordum.

O vakit sen benim gözlerimin tâ içine baktın. Beni tanıdığına hükmetmiştin. Az daha "Rıza, Rızacığım!" diye bağıracaktım. Fakat sen hemen başını eve doğru kaldırdın. Sonra tamamiyle pencerede beyaz gölgesi görünen kızla meşgul olmağa başladın. Havagazı fenerinin altına gidip de Fransızca şarkıyı defterine not edince ben, kendi kendime: "Şu Rıza yaman heriftir, yine can alacak noktayı buldu!" dedim.

(Devamı var)

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

HÜCUMUMUZUN KARŞISINDA ANCAK DELİLER DURABİLİR. TOPÇUMUZUN ATEŞİ HENÜZ TESİRLİ DEĞİL...

..VE ŞİMDİ GAZ! EN TESİRLİ SİLÂHLARI KULLANIYORLAR...

DÜŞMANI SERSEMLETİP ONA YENİDEN SALDIRMA İMKÂNINI VERMEMELİYİZ.

13

ÖLMEĞİ BEKLEYEREK YERE UZANIYORUM. BİRDEN HUCUM EMRİNİ DUYDUM. DEMEK GAZ GEÇMİŞTİ.

HİMMELSTOS! EMRİ DUYMADINIZ MI?

YAPAMAM YARALIYIM.

YARANIZI SARACAĞIM GÖSTERİN!

HİMMELSTOS YARASINI BANA GÖSTERMEK İSTEMİYOR. KOLUNU YAKALADIM.

BIRAK BENİ YARALIYIM!

KORKAK YALANCI UFAK BİR SIYRIK BU!

HAYDİ ALÇAK HERİF ÇIK BURADAN! ÇIK!

KORKAK MİSKİN AYAĞA KALK!

HAYIR! HAYIR!

YANIMIZDA BİR SUBAY BELİRDİ.

BİZE KATILIN.

BU EMİR BENİM YAPAMADIĞIMI YAPTI. HİMMELSTOR ESKİ İHTİŞAMI İLE DİRİLİYOR...

HER KÖŞEDE BİR MÜCADELE VAR..

-ARKASI VAR-

CESSUR KOVBOY BUJK JONES

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Üç gün sonra bir askerî uçağa binmişlerdi. Bir aralık Saki, Halidi kolundan dürterek aşağısını gösterdi:

— Görüyor musun?

— Neyi?..

— Harabeleri..

— Görüyorum, ne var?

— İşte oraları, üç gün önce Çinlilerin elinde bulunan en mühim elektrik santralleri idi. Şimdi bir tek canlı mahlûk yok.. Senin getirdiğin harita buna sebep oldu.

— Başka türlü öğrenemez mi idin?

— İmkânsızdı. Çünkü önce gizli hava meydanlarını yok ettik; sonra buraya yaklaşıldı. Hava meydanları o kadar gizli idi ki, uçaklarımızı yarı yolda karşılıyorlar, ileri gitmelerine mani oluyorlardı.

Uçak hep böyle harabeler üzerinden uçuyordu. Bir aralık pilot:

— Eyvah! dedi. Motörümüzde bir arıza var. Çabuk paraşütlerinizi takınız. Yere inemezsek, atlıyacağız.

Halit, küfür ederek, çarçabuk paraşütünü taktı.

Harri'nin yüzü sapsarı kesilmişti. Bir aralık sordu:

— Hangi mıntıkadayız?

Pilot:

— Maalesef Çin mıntıkası, diye cevap verdi.

Tuhaf şey! Harri, bunu duyduktan sonra, sanki ferahlamıştı. Artık korkmuyor gibi idi. Etrafı seyretmeğe başlamıştı.

Halit, Sakiye sordu:

— Burada bir tehlike var mıdır?

— Ne gibi tehlike?

— Bizi esir ederler mi?

Saki gülerek:

— Tabiî esir ederler, dedi. Herhalde hoş geldiniz deyip, bizi misafir etmezler.. Yalnız kim olduklarımızı bilmedikleri için bir fenalık yapmayabilirler. Sakın beni ismimle çağırmayınız!

— Sonra nasıl kurtulacağız?

— Bir çaresini buluruz elbet..

Saki, pilota döndü:

— Telsiz işliyor mu? diye sordu.

Telsizci cevap verdi:

— O da bozuk..

O zaman Sakinin yüzü sarardı:

— İşte bu fena..

Bu sırada uçak bir arsaya indi. Görünürde kimsecikler yoktu ama, iki dakika sonra yerden ot gibi bitmiş, elleri silâhlı Çinliler yaklaşmağa başladılar.

Halit, tabancasını çekti:

— Ateş edeyim mi? diye sordu.

Saki bileğinden yakaladı:

— Sakın! dedi. Başımıza iş açarsın. Tek çaremiz teslim olmaktır.

★ ★ ★

Yarım saat sonra üç ahbap, Çin kumandanının önünde sorguya çekiliyorlardı. Saki:

— Ben, Binbaşı Tomson'un metresiyim, dedi. Halidi işaret ederek:

— Bu da benim adamım..

Harri yutkundu, bir şey söyliyecekti, söyliyemedi. Saki:

— Bu da yeni tanıdığımız bir ahbap, dedi. Bir miras meselesi için Amerikadan buraya kadar gelmiş.. Amcasının ölüm haberini alınca hem üzüldü, hem sevindi. Çünkü büyük bir mirasa konuyor!

Çinli subay, Sakiyi baştanbaşa süzdükten sonra:

— Siz, çok iyi bir avukat olabilirdiniz, dedi.

Saki güldü:

— Staj yapıyorum..

— Öyle ise memnun oldum. Bizde de biraz staj yaparsınız.

— Kaderimiz neyse, o olur.. Çinlilerin de nasıl insan olduklarını anlarız. Şimdilik çok nazik olduklarını sanıyoruz.

Subay şakacı bir adamdı:

— Çok naziksiniz, dedi. Bakalım erkek arkadaşlarınız da ayni derecede nazik midir?

Pilot ve telsizciyi de içeri getirmişlerdi. Subay:

— Onları başka odaya götürün, dedi. Askerlerle siviller bir arada olmaz. Sonra Sakiye döndü:

— Hoş, siz de sivil değilsiniz ya.. Askerî uçakta yakalananları da iz asker farzederiz. Önce tehlikeli olup olmadığınızı anlıyacağız.

— Bizi nereye götüreceksiniz?

— İşte onu bilmiyorum. Nasıl emir alırsam öyle yapacağım. Kendi başıma olsa idim, bu gece çadırda misafir ederdim.

★ ★ ★

Üç gün Çin karargâhında kalmışlardı. Halit yeni bir maceraya başladıkları için fena halde üzgündü. Moskova dönüşünde yüzünü değiştiren adamı hatırladı ve kendi kendine:

— Keşke o su ile yüzümü yıkayıp bu halime gelseydim, diye düşündü.

Çünkü Çinliler, Halidi ikinci defa esir ediyorlardı. Tanınabilirdi.

Böyle düşünürken, Sakinin de uzun müddet Çin casusluğu yapmış olduğunu hatırlıyarak birden içi hopladı. Yoksa Saki onları mahsus mu buraya getirmişti? Sakiye sordu:

— Burada sizi tanımazlar mı?

— Tanımaz olurlar mı?

— Peki, ne yapacağız?

— Şimdi onu düşünüyordum. Bu, genç bir subaydır, beni tanımadı. Bir tanıdık çıksa, işin içinden kolay çıkarız.

— Ya şüphelenirlerse?..

— Çinliler, beni esir biliyorlar. Tanıdığım bir Çinli casus arkadaşım vardı. Onun ismini bir türlü hatırlıyamıyorum. Onun ismini bir söylesem, işimiz daha kolay olur. Hatırladım.. Hatırladım.. Mu-Çi-Ya..

Saki, Çin subayına yaklaştı; kulağına yavaş sesle bir şeyler söyledi. Subay hemen kendini topladı. Telâşlı bir hareketle bir barakayı işaret etti.

Saki, arkadaşlarına:

— Haydi, dedi. Biraz istirahat edelim.

Sonra Halide:

— İşler yolunda, dedi.

Baraka çok güzel döşenmişti. Genç subay, küçük bir dolaptan bir şişe viski çıkarıp masaya koydu

Saki:

— İşte buna çok sevindim, dedi. Sinirlerim biraz yorgundu.

Çinli, çok güzel bir İngilizce ile:

— Biz, bunları misafirlerimiz için hazırlarız, dedi.

— Demek sizin sık sık misafirleriniz geliyor?

Çinli güldü:

— Tabiî.. Bazan bühim şahsiyetler..

— Bunlar, beklenmiyen misafirlerdir, değil mi?

— Biraz da öyle.. Neferlerin arasına karışmış buluyoruz. Viski ikram edince, hemen anlaşıyoruz. Viski içmeden ağızlarını açmıyorlar.

— Mu-Çi-Ya çok mu uzaklarda acaba?

— Bir kere karargâha sorayım!

Telefonla bir kaç yer aradı. Hep Çince konuştuğu için, kimse bir şey anlamıyordu. Fakat Saki'nin konuşulanları anladığı belli idi. Çinli telefonu kapadıktan sonra:

— Bir iki gün bizde misafir kalacaksınız galiba, dedi.

Saki itiraz etti:

— Olamaz, hiç vaktimiz yok!

— Telsiz ile arıyorlar.. Ondan cevap alıncaya kadar bekliyeceksiniz.

— Akşama kadar bekleriz, olmazsa gideceğimiz yeri söyleriz, o bizi bulur.

Çinli subay dışarı çıkmıştı. Saki:

— Görüyorsunuz ya, artık işlerimiz rahat rahat oluyor. Sizi bir daha öyle tehlikelere sokmıyacağım.

Harri:

— Bu da beni çok memnun etmiyor, dedi. Bir hürriyete kavuşsam!

— Biraz daha dişini sık. O zaman hürriyetin manâsını daha iyi anlıyacaksın. Ölünceye kadar rahat edersin..

— O neden?

— Neden olacak, alacağın mükâfat..

— Kimden?

— Amerika hükûmetinden..

Harri gülümsedi:

— Yaşamak için ben kendim, is-

tediğim parayı kazanabilirim.

— Kazanmağa çalışmadan yaşamak daha rahat değil midir? O zaman zevkin için fotoğraf çekersin.

Saki biraz düşündü, sonra:

— Dur.. Aklıma geldi.. Senin için mühim bir şey aklıma geldi. Hemen seni hürriyete kavuşturabilirim. Nasıl, kabul ediyor musun?

— Elbette kabul ederim. Bunun için çırpınmıyor muyum?

— Öyle ise beni burada bekleyiniz!..

Saki dışarı çıktı. Halit ile Harri yalnız kalmışlardı. Halit:

— Fena bir oyun, dedi.

Harri kaşlarını çattı:

— Yok, dedi. Bir daha çürük tahtaya basmıyacağım!

— Tahtanın çürük olduğunu nereden anlıyacaksın?

— Bu kadar tecrübe gördük..

Halit güldü:

— Bunlar, daha bu işlerin alfabesidir. Ben, kolay kolay kurtulacağımızı sanmıyorum.

Harri bir taraftan viski çekiyor, zaten kırmızı olan yüzü pancara dönüyordu.

Aradan bir saate yakın bir zaman geçtiği halde Saki'den bir haber çıkmamıştı. Halit:

— Görüyorsun ya.. Saki ortalıkta yok!

— Elbet gelecek..

— Gelir ama, bu kadar zamanda bu küçük yerde gidilecek ne var sanki?..

Bu esnada Çinli subay içeri girmişti:

— Yalnızlıktan sıkıldınız mı? diye sordu.

Harri:

— Hayır, viski bizi oyaladı, diye cevap verdi.

— Arkadaşınız içmiyor galiba?

— O, Amerikalı değil de ondan..

— Biliyorum.. Ona kendi içkilerinden takdim etmek isterdik ama, bulamadık..

Halit:

— Biz de gelen misafirlere kendi içkilerimizi ikram ediyoruz!

Halit bunu kızgınlıkla söylemişti. Söyledikten sonra da kendine geldi. Fakat iş işten geçmişti. Çinli subay:

— İçenler söylüyorlar, dedi. Çok güzel şeymiş.. Ben de bir defa tatmak isterdim..

Halit gülümsedi:

— Sizi misafir edecek durumum olsa idi, memnuniyetle yapardım ama, belki bir gün çaresini buluruz.

Çinli subay:

— Olacak galiba.. Bizim Sasi her şeyi yapar.

Harri:

— Kim bu Sasi?

Çinli kahkaha ile gülmeğe başladı ve:

— Anlaşıldı, dedi. Viski sana fazla dokunmuş.. Bir saate adar seyahate çıkıyorsun. Kalk artık! Biz ikramı yerinde bırakmak isteriz. Zararlı olunca, suçu üzerimize almış oluruz..

Saki, bir pilotla içeri girmişti. Koltuğunda uçak elbiseleri vardı:

— Haydi Harri, Bunları giy.. Gidiyorsun!

— Nereye?..

(Devamı var)

MAĞARA PEŞİNDE

MANDRAKE

RAVAK! BENİM YA!
BU SIRADA RAVAK SEGRİYOYU TEHTİD EDİYORDU
1
HAYDİ SÖKÜLÜN MÜCEVHERLERİ
SEGRİYO HEPSİNİ RAVAGA VER. YOKSA BEN KENDİ PAYIMI ONA VERİRİM.
MADEMKİ SEN ÖYLE İSTİYORSUN VERECEĞİM. RAVAK AL VE BURADAN DEFOL
ARTIK ÖLMENİZ LÂZIM. ÇOK ŞEYLER BİLİYORSUNUZ!
RAVAK ADAMLARI İLE SEGRU VE DARANI MAHZENE İNDİRDİ.. ONLARI ASİT KAZANINA ATARAK ÖLDÜRMEK İSTİYORDU...
ABDULLAH GEL RAVAK'A BİR OYUN OYNAYALIM.
..BİR EL İŞARETİ İLE ODA ALT ÜST OLUYOR..
AZ SONRA ODA YİNE ESKİ HALİNİ ALDI.
AMAN ALLAHIM!..
FAKAT BİRDEN BİRE RAVAĞIN GÖZLERİ YUVALARINDAN FIRLIYOR. MANDRAKENİN HEYECANLI OYUNLARI HENÜZ BİTMEMİŞTİ..
-ARKASI VAR-

Bir Noel Hatırası

Tam bir lira, seksen yedi kuruş..

Hepsi bu kadarcıktı..

Della, avucundaki paraları üç defa saydı. Tam bir lira, seksen yedi kuruş.. Ve ertesi gün de yılbaşıydı!

Artık oturup ağlamaktan başka yapacak şey yoktu. Ve o da ancak bunu yaptı.

Tavanı basık, küçücük bir oda.. Kirası ayda otuz iki lira..

Yerde eskimiş bir halı. Ortada kırık bir masa. Etrafında iki, üç sandalya.. İşte Della'nın pansiyonu..

Della, artık ağlamıyordu. Yüzüne biraz pudra sürdü. Pencerenin önüne gitti. Sokaklar tenha idi. Karşıda gümüşî bir kedi yürüyordu. Bir sıçrayışta bahçenin duvarına çıktı içeri atladı..

Ertesi gün yılbaşıydı ve Cim'e bir hediye almak için Della'nın yalnız bir lira, seksen yedi kuruşu vardı..

Aylardanberi para biriktirmeğe çalışmıştı. Ve işte bu kadar çalışmanın neticesi: Yüz seksen yedi kuruş..

Masraflar, tasarladığından daha fazla olmuştu. Aylığı az gelmişti. İstediği gibi para arttıramamıştı. Şimdi Cim'e, sevgili Cim'ine bu kadarcık para ile ne alabilirdi?

Cim, çocuk değildi. Koskoca bir adamdı. Kocası idi. Küçük bir bebek olsa idi, ona yüz seksen eydi kuruşla ne güzel bir oyuncak alırdı. Ve kimbilir Cim'in ne kadar hoşuna giderdi! Önce onunla oynar, yerde yürütür, ucuna ip bağlayıp çeker, sonra da kırıp içine bakardı., Eğlenirdi..

Fakat şimdi, bu paranın üstüne ne kadar çok para koymak lâzımdı! Della, biraz düşündü. Güzel bir yılbaşı hediyesi almak için bu paranın en az yirmi lira veya yirmi beş lira olması lâzımdı..

Olmasa olmaz mıydı sanki?.. Olmazdı. Çünkü kocası, çok iyi bir adamdı. Onu çok seviyordu..

Birdenbire aklına bir şey geldi Güzel bir şey.. Hemen aynaya koştu. Sabahleyin toplayıp şık bir topuz yaptığı sarı saçlarını çözdü. Topuklarına kadar sallandırdı. Şimdi tıpkı eski masallardaki kraliçelere benziyoru. Sapsar saçları, altın gibi parlıyordu.

Aklına gelen şey şu idi: Şimdi bir berbere gidecek, saç satın alıp almadıklarını soracaktı. Eğer alıyorlarsa, hemen saçlarını dibinden kesip satacaktı. Aldığı para ile Cim'e kimbilir ne güzel bir hediye alabilecekti!..

Aynada güzel saçlarını son olarak doya doya seyretti. Sonra tekrar eskisi gibi topladı. Ayakkabılarını giyip evden çıktı.

Yakında iki tane berber vardı. "Önce dükkânı büyük olana uğrayayım" dedi. Ona girdi:

— Siz, saç satın alıyor musunuz? diye sordu.

— Alıyoruz, dedi.

Della, o kadar sevindi ki.. Hemen saçlarını çözdü:

— İşte bunları satmak istiyorum, dedi.

— Peki, alırız..

— Kaç lira verirsiniz?

— Yirmi lira, Matmazel.

— İyi.. Derhal satıyorum.. Parayı verin..

Della, iskemleye oturdu. Berber, saçlarını muntazam bir şekilde kesti. Kalanları maşa ile arka tarafından biraz kıvırdı, taradı.

— Oldu Matmazel, dedi. Paranızı buyurun.. Güle güle..

Fakat şimdi bir mesele daha vardı: Cim'e ne hediye alacaktı? Gömlek mi alsa, iki çift ipekli çorap mı alsa, sağlam bir ayakkabı mı alsa, şık bir boyunbağı mı alsa?..

Cim'in, altın bir cep saati vardı. Zinciri olmadığı için yeleğine beyaz bir kordonla takıyordu. Bir kaç kişinin arasında saatine bakmak lâzım geldiği zaman, kordonu görecekler diye cebinden çıkarmağa utanıyordu. Bu altın saatin, altın bir zinciri olsa, Cim sevinmez miydi?

Tabiî sevinirdi! Hem de ne kadar sevinirdi!.. O zaman herkesin yanında sık sık cebinden saatini çıkarıp bakacak, etrafındakilere altın saatini ve zincirini gösterecekti. Bu, hem Cim için, hem de Della için bir iftihardı!..

Della'nın zıplayarak, çocuk gbi hoplayarak sokaklarda koşacağı geliyordu. Hemen bir kuyumcu dükkânına girdi:

— Cep saati için altın bir zincir istiyorum, dedi.

Kuyumcu bir zincir çıkardı.

— Bu kısa. Biraz uzun olsun.

Daha uzununu çıkardı.

— Bunun rengi iyi değil. Beyaz gibi.. Niçin öyle? Başkası olsun..

Başkasını çıkardı.

— Bu da çok kaba.. Rengi güzel ama, çok kalın.. Bizim finonun tasmasına bağladığımız zincir gibi. Bir başkasını göreyim..

Adam, dükkânda olan bütün zincirleri çıkardı, Della'nın önüne koydu. Della, ancak yarım saat sonra bir zincir alarak dükkândan çıkabildi. Tam yirmi kra vermişti. Bir lira seksen yedi kuruşu yine kendinde kalmıştı..

Eve geldi. Saat yediye yaklaşıyordu. Cim, tam yedide kapıdan girerdi. Hemen kalkıp çay ibriğini ateşe koydu. Kendi kendine:

— Eyvah! diyordu. Cim, saçlarını kestiğim için kimbilir ne kadar kızacak.. Ama ona ne güzel bir hediye aldım. Onu da görünce sevinecek.. Kızgınlığını unutacak!..

Çayın suyunu kaynattı. Sonra ibriğe biraz çay atıp, suyu içine döktü. Demlensin diye, çay ibriğini kızgın küle sürdü.

Saat tam yedi olmuştu. Yine saçları aklına geldi.

Cim, anahtarla sokak kapısını açıyordu.. İçeri girdi. Merdivenlerden çıkıp, oda kapısının önüne geldi.

— Della, orada mısın?

— Buradayım, Cim!

Oda kapısı açıldı. Cim güler yüzle içeri girdi:

— Della! dedi.

— Cim !..

Birdenbire duraladı:

— Della, saçlarına ne olmuş?

— Kızmıyacaksın, değil mi sevgili Cimim?.. Onları kestirdim.. Bak ama sana ne aldım, Cim!.. Saatine altın bir kordon aldım..

Cim, aptal aptal Della'nın yüzüne bakıyordu:

— Della, saçlarını kestirdin ha?..

— Cim, sakın kızma e mi? Bak sana ne güzel şey aldım.. Saatine altın zincir..

Cim, hâlâ aptal aptal Della'nın yüzüne bakıyordu:

— Saçlarını kestirdin ha!..

Della, gidip Cim'in boynuna sarıldı:

— Cim, saatin nerede? diye sordu. Haydi, cebinden çıkar da zinciri takalım!..

— Saat yok!..

— Nerede?

— Sattım !

— Niye ?

— Senin saçlarına güzel bir tarak almak için!..

Baştanbaşa renkli

PEKOS BİLİN

HARİKÜLÂDE MACERALARI

SEKİZİNCİ SAYISI
YARIN ÇIKIYOR
15 KURUŞ

BAYTEKİN

13.

SAATLERCE SONRA "BAYTEKİNİN FİLOSU, MONGONUN ATMOSFERİNDE HÜKÜM SÜREN KAR FIRTINASINDAN KURTULMUŞ OLARAK BOŞLUKTA İLERLEMEKTEDİR...

BU SIRADA ARTİKODA.
—HANİ BAYTEKİNİ MAĞLÛP ETMİŞTİN? BAK TELEVİSORA! BAYTEKİN BURAYA GELİYOR! NE DURUYORSUN, BİR ŞEYLER YAPSANA!..

KRALİÇE LİZANIN HEYECANI ZEROYA TESİR ETMİYOR.
—HER ŞEY HAZIR CANIM. PERDEYE BAK

PERDEDE BAYTEKİNİN ROKETLERİNDEN BİR TANESİNİN BUZLARLA KAPLANDIĞINI GÖRÜYORLAR. PİLOT RADYO İLE HABER GÖNDERİYOR.
—BUZ ÇÖZME TERTİBATI KAFİ GELMİYOR; BAYTEKİN!..

—ÖYLEYSE DAĞILIN VE AKROBATİK HAREKETLER YAPMAĞA BAŞLAYIN! FRAZİL ŞUALARINA PAZLA YAKLAŞMAYIN, BEN HÜCÛM EDECEĞİM!..

ROKETİNİ TERS DÖNDÜREN BAYTEKİN, ARKTİKO ÜZERİNDE BÜYÜK BİR HIZLA UÇMAKTADIR. ANSIZIN BİR KADIN ÇIĞLIĞI DUYULUR. — DUR, BAYTEKİN!...

... NE OLURSUN, ROKETİ DÜZELT, AMAN ALLAHIM, FENALAŞIYORUM!
BAYTEKİN ŞAŞIRMIŞTIR:
—NELER DUYUYORUM? BU DALE'NİN SESİ!..

—EVET SEVGİLİM! BENİM! SENİNLE GELEBİLMEK İÇİN GİZLİCE ROKETE GİRDİM, AMA AKROBATİK NUMARALARIN MİDEMİ ALT ÜST ETTİ. AFFET BENİ SEVGİLİM!

DEVAMI VAR